

บทที่ 7

ผลสรุปของการศึกษา และ ข้อเสนอแนะ

สรุปเกณฑ์เพื่อวัดประเมินค่าเพื่อการอนุรักษ์ มรดก

1. เกณฑ์ด้านประวัติศาสตร์
 - 1.1 ความสำคัญของสถานที่
 - 1.2 อายุอาคาร
2. เกณฑ์ด้านสถาปัตยกรรม
 - 2.1 รูปแบบของสถาปัตยกรรม
 - 2.2 ลักษณะพิเศษทางสถาปัตยกรรม
 - 2.3 สภาพอาคาร
 - 2.4 รายละเอียดทางสถาปัตยกรรมอื่น ๆ เช่น วัสดุ โครงสร้าง ความสูง ประโยชน์ใช้สอย ขนาดพื้นที่ เป็นต้น
3. เกณฑ์ด้านภูมิสถาปัตยกรรมและการผังเมือง
 - 3.1 ความมีคุณค่าในการสัญจร ความเป็นเอกลักษณ์ของเมือง
 - 3.2 ความสะอาด ความเป็นระเบียบ
 - 3.3 ความเกี่ยวเนื่องระหว่างอาคาร พืชพันธุ์ ทิวทัศน์ กิจกรรม
4. เกณฑ์ด้านความแรงควนของการถูกทำลาย
 - 4.1 สภาพอาคาร
 - 4.2 การทนุบำรุง
 - 4.3 สภาพความเป็นเจ้าของ
 - 4.4 สภาพการใช้ประโยชน์ของอาคาร

สรุปนโยบายการอนุรักษ์สถาปัตยกรรมโดยการผังเมือง

นโยบายการอนุรักษ์ฯ นี้ เป็นทางเลือกต่าง ๆ ของการอนุรักษ์อย่างสอดคล้องกับคุณค่าที่ได้วิเคราะห์ ซึ่งเป็นแนวทางที่ผู้ศึกษาได้ศึกษามาวาเหมาะสมสำหรับการอนุรักษ์อาคาร กลุ่มอาคาร และสภาพแวดล้อมกายภาพ บริเวณใจกลางเทศบาลเมืองภูเก็ต อย่างสอดคล้องกับระดับคุณค่าของพื้นที่นั้น ๆ ทั้งทางการผังเมือง ภูมิทัศน์ชุมชน สถาปัตยกรรม ประวัติศาสตร์ โบราณคดี สภาพสังคม - เศรษฐกิจของท้องถิ่น และความเป็นไปได้ในการปฏิบัติตามแผนผังหน่วยงานที่เหมาะสม ภายใต้เครื่องมือควบคุม - สันนิษฐานที่แนบมา

นโยบายของการอนุรักษ์ 5 ระดับ

ระดับ 1 พิเศษ ได้แก่อาคารที่มีคุณค่าสูงสุด และเป็นอาคารสถานที่ราชการ อาคารเหล่านี้นั้นทะเบียนโบราณสถานแล้วตามความเป็นอาคารสถานที่ราชการ ประโยชน์ใช้สอยและการดูแลรักษาเป็นอย่างดีและในสภาพดี

ระดับ 1 ได้แก่กลุ่มอาคารที่มีคุณค่าความสำคัญสูงสุด ได้แก่อาคารที่แสดงไว้ในแผนที่สรุปทองได้รับการอนุรักษ์ระดับสูงสุด คือห้ามแตะต้อง เปลี่ยนแปลงใด ๆ นอกจากดูแลรักษาให้สภาพคงเดิม นั้นไม่ทรุดโทรม กิจกรรมที่เหมาะสมกับอาคารอนุรักษ์ระดับนี้เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมความสำคัญ และก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงชาติที่สุด มีการดูแลดีที่สุดได้แก่ อาคารพิพิธภัณฑ์

ระดับ 2 คือกลุ่มอาคารที่มีคุณค่าความสำคัญสูง ควรได้รับการอนุรักษ์อย่างยอมให้มีระดับของความเคลื่อนไหวในการเปลี่ยนแปลงใดบางแต่อย่างมากซึ่งจะเป็นรายละเอียด กิจกรรมที่เหมาะสม และสนับสนุนความมีค่าของอาคาร กลุ่มอาคาร ได้แก่ หอสมุด หอศิลป์ ศูนย์วัฒนธรรม อาคารราชการ สถานทูต เป็นต้น

ระดับ 3 คือกลุ่มอาคารที่มีความสำคัญรองลงมา เป็นลำดับที่ 3 ควรได้รับการอนุรักษ์อย่างยอมให้มีความเคลื่อนไหวในการเปลี่ยนแปลงในระดับที่เพิ่มขึ้นจากระดับ 2 ประโยชน์ใช้สอยอาคารเป็นไปตามปกติ ยกเว้นประเภทอุตสาหกรรม กิจกรรมที่ควรจะเป็นได้แก่กิจกรรมที่จะได้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวและส่งเสริมบรรยากาศความมีชีวิตให้กับเมือง เช่น อาคารสำนักงาน ภัตตาคาร ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก ร้านขายหนังสือ บริษัทนำเที่ยว

ระดับ 4 คือกลุ่มอาคารที่มีความสำคัญน้อยมาก ยอมให้มีการเปลี่ยนแปลงในระดับสูง
กิจกรรมใหม่ใดก็ตามปกติ ยกเว้นกิจกรรมที่ทำลายสภาพแวดล้อมข้างเคียง อาคารกลุ่มนี้จะเป็นรอยเชื่อม
ต่อของอาคาร เกาท์อาคารใหม่ในกลุ่มที่ 5

ระดับ 5 คือกลุ่มอาคารที่มีคุณค่าความสำคัญน้อยมากในพื้นที่ศึกษา และอาคารแบบสมัย
ใหม่ที่เกี่ยวข้องในทางพื้นที่ อาคารกลุ่มนี้ยอมให้มีการเปลี่ยนแปลงได้สูงสุด สามารถทำการรื้อสร้าง
ใหม่แต่ยังคงความสอดคล้องกับอาคาร เกาท์อื่น ๆ เช่นในกรณีสภาพอาคารทรุดโทรมมากและต่อเนื่องกับที่
โล่งว่า ควรจะมีการปรับปรุงพื้นที่นั้นตามความจำเป็นและเหมาะสมอย่าง ไม่ขัดแย้งกับส่วนอนุรักษ์ระดับ
อื่น และทั้งยังส่งเสริมกันด้วย ด้วยความจำเป็นในเรื่อง เวลา งบประมาณ และวัสดุ เห็นควรว่าอาคารที่
จะสร้างใหม่ควร เป็นแบบเรียบง่ายมากกว่าจะเลียนแบบอาคาร เกาท์

เครื่องมือที่สนับสนุนนโยบายการอนุรักษ์ให้เกิดการปฏิบัติได้จริง

หน่วยงาน

ชั้นแรกนักวิชาการ สมาคม และหน่วยงานที่เป็นระดับเสนอแนะ เช่น สำนักงานคณะกรรมการ
สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ เช่น อสท. (ททท.) สำนักผังเมือง กรมโยธาธิการ
จะต้อง เล็ง เห็นและตระหนักในคุณค่าสำคัญของคุณค่าสถานพื้น แล้วพร้อมกันเร่งให้กรมศิลปากรซึ่ง เป็นหน่วย
งานปฏิบัติโดยตรงที่สุด ได้ทำการขึ้นทะเบียนกลุ่มอาคารเหล่านี้ เป็น " โบราณสถาน " โดยเร็วที่สุด
และระหว่างที่กำลังดำเนินการขึ้นทะเบียนนั้นกรมโยธาธิการ โดยอธิบดีมีคำสั่ง ไปยังท้องถิ่น คือ เทศบาล
เมืองภูเก็ตให้คำนึงถึงประโยชน์ในด้านการอนุรักษ์ เพื่อผลในการไม่อนุญาตให้รื้อถอน เปลี่ยนแปลง
อาคารเหล่านี้ ทั้งนี้เป็นไปตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ขณะที่กำลังดำเนินการนี้สำนัก
ผังเมืองโดยกองวางผัง เมืองรวมจะต้อง เร่งกฎกระทรวงผัง เมืองรวมภูเก็ตออก เร็วที่สุดเพื่อเป็นผังแม่บท
และกองวางผัง เฉพาะต้อง เร่งจัดทำผัง เฉพาะตามมาเพื่อควบคุมกิจกรรม รูปลักษณะ ความสูง ฯลฯ ของ
อาคารใหม่ที่มีผลต่อการส่งเสริมคามริเวณอนุรักษ์ และเทศบาลเมืองภูเก็ตจะเป็นหน่วยปฏิบัติการสุดท้าย
โดยเกี่ยวข้องกับนักลงทุน สถาปนิกและเจ้าของที่ดิน เพื่อการปฏิบัติให้บรรลุวัตถุประสงค์ประสงค์ของการอนุรักษ์

กฎหมาย

เนื่องจากผู้ศึกษาไม่ได้มีพื้นฐานทางกฏหมาย จึงทำการ เสนอแนะภายใต้กรอบแหกกฎหมายมากกว่าจะประเมินผลกฏหมายว่าจะเล็กรหรือไม่ ในช่วงเริ่มต้นภายหลังจากการมีความเห็นตอองกันว่า ควรจะมีการอนุรักษ์บริเวณนี้ ตลอดระยะเวลาที่กำลังดำเนินการขึ้นทะเบียนโบราณสถาน ใ้พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ควบคุมการก่อสร้าง รื้อถอน ดัดแปลงอาคารดังกล่าว โดยเจ้าพนักงานเทศบาล

ใ้พระราชบัญญัติ โบราณสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัตถุ และการพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 มาดำเนินการขึ้นทะเบียนโบราณสถาน เพราะ เป็นกฎหมายที่ใ้ประโยชน์แก่รัฐมากที่สุดโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายมากเท่าการเวนคืนตามพระราชบัญญัติเวนคืนอสังหาริมทรัพย์ พ.ศ. 2497

ออกพระราชบัญญัติผัง เฉพาะ เพื่อควบคุมบริเวณพิเศษนี้

ออกกฎกระทรวงตามความในพระราชบัญญัติ โบราณสถาน ฯ ในกรณีที่มีการดำเนินการออกผังเฉพาะเป็นไปอย่างลารชา เพราะต้องได้รับความเห็นชอบจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สภาเทศบาลออกเทศบัญญัติพิเศษเพิ่มเติม เพื่อประโยชน์ในการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมและเอกลักษณ์ของชาวภูเก็ต และเพื่อความ เป็นระเบียบเรียบร้อยของ เมือง

เงินทุน

งบประมาณส่วนกลาง โดยกรมศิลปากร

งบประมาณส่วนท้องถิ่น โดยเงินสะสมของเทศบาล การเพิ่มภาษีโรงเรือนและที่ดิน

งบประมาณที่ได้จากการบริจาค เช่นหน่วยงานด้านศิลปวัฒนธรรมระหว่างชาติ สมาคมอนุรักษ์ศิลปกรรม สโมสรไลออนส์ ภูเก็ต และการบริจาคเป็นวัสดุเพื่อการซ่อมแซมของบริษัท ร้านต่าง ๆ ในการปฏิบัติการอนุรักษ์

งบประมาณจากเจ้าของ ผู้ครอบครอง ผู้อยู่อาศัย ผู้ใ้ประโยชน์จากอาคารนั้น เพื่อการเข้ามามีส่วนร่วมในการมุง เือกลักษณะของตนและของ เมือง.